

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. sp. z o.o. w K.
przeciwko T. S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz pozwanej od powódki kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez

skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Zarówno treść przedstawionych zagadnień prawnych, jak i argumentacja skarżącego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka. Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie, zwłaszcza w zakresie zagadnienia trzeciego. Kwestia wyjaśnienia znaczenia pojęć „prowizji” i „opłaty” jest o tyle bezprzedmiotowa, że funkcjonują one stale w obrocie gospodarczym i należy ich znaczenie przyjmować mając na uwadze podmiot, który je stosuje. Strony były związane umową oraz Regulaminem świadczenia usług oraz jego załącznikami w postaci Tabeli prowizji i opłat rozróżniającej terminologicznie kwestię prowizji od transakcji i opłat za inne operacje. Stąd strony były związane pojęciami ujętymi w tabeli. Odpowiedź na zadany problem w sposób generalny pozostaje zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Co do zagadnienia drugiego skarżący nie wskazuje w zagadnieniu jakich to pojęć z rozporządzenia Sąd nie użył w wykładni umowy a zatem nie ma podstaw do udzielenia odpowiedzi. Skoro jest bowiem oczywiste, że sąd powinien dokonać wykładni użytych pojęć przez strony w znaczeniu nadanym im przez przepisy powszechnie obowiązującego prawa, to w braku przedstawienia tych pojęć, o które skarżącemu chodzi, nie jest możliwe rozstrzygnięcie przedstawionej kwestii z uwagi na wątpliwość co do jej związku z rozstrzygnięciem sprawy. Zagadnienie czwarte pozostaje bez znaczenia, bo nie

stanowi bowiem istotnego zagadnienia prawnego taki problem prawny, którego rozstrzygnięcie nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jak wynika z akt sprawy w postępowaniu apelacyjnym pisma obu stron zawierające wnioski dowodowe zostały zwrócone jako złożone bez zezwolenia sądu i nie wywarły żadnych skutków procesowych, stąd uzasadnienie wniosku odnosi się do innej sytuacji procesowej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 2 ust. 6, § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018 r., poz. 265).

jw